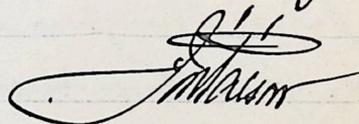

sem einn var klodd og þessi stúlka, sem David sá: Í blánni
 ljóti með hvíto svuntu og hafði hún oft áður gefið það að gauri
 sínu, að setja samstemanar steyplu yfir höfuð sér, sem hún, er
 hjúskonan komur eru vanar að hafa. David þekkti stúlkuna
 alls eltri og hélt að þetta væri áreiðanlega ein af hjúskonanar konum -
 num, en gat eltri áttuð sig nógu vel á því, hvort svo var í rann og
 væru eða eltri, vegna binningsins og steyplunnar; en að nú
 áttuð stúlku gefinnu á milli, gat eltri verið umtalsmál, enda
 kom áttuð samau nú að stúlkun sem David sá, þekkti verið
 dæma stúlkun. Svo var lýsingin í Klodabendi; hennar augljós.

(Sögn Davíðs Gíotasonar sjálfs 7. ágúst 1932.)

Þjarni (Kannesson?) frá Herdíarvíði ytti fram steypi sínu til höndu í
 Þortlátskofu. Næstur honum ytti einnig Jón Þortlátsen frá Óseyru-
 nesi (síðari Vestri-Múlnum) steypi sínu, en er Þjarni var að
 komast út úr vörinni, en steypi Jóns að einu niðri í flodan málið, kallar
 Jón til hásetu sína og segir:

„Vid stúlkunni setja upp aftur! Og se eltri í dag!“

Orðökin til þessa var sú, að Jón sá set einu steypa sér undir bark-
 ann í steypi Þjarna, en það kom út úr vörinni milli Þortlátsens og
 Skarfs. Þjarni fór þar síðar um daginn við 4. manni.

Á Ásgautsstaðnum við Stofuku eyri, sem nú stéid var þarast-
setur, lágu ýms áloj oða munuli, sem manni hefðu trú í, að þá
þari að varast:

1. Fjósheurinn mátti aldrei vera í hjórum, heldur í skópi, sína
og veijuloft var nu hurdir fyrir lausblömmum og hestfláum.
2. Þelma, sem er vöstan undir hötum norðvestur af þönnu,
línd út í Ásgautsstaðaejnu, mátti aldrei slá.
3. Nít í Ásgautsstaðaejnu mátti kúyr aldrei koma, ná heldur
hestar svo að þeir kóku þar niður, þótt um hegherdingar
vori að ræða. Eðli þótti heldur ráðlegt að sandfé vori beitt
þar í eyjunni.
4. Tveir hótar eru þar, og heita þeir „Ásgautur“ (sá norðri) og
„Ásgauti“ (sá syðri) og var hann úvalt þalium fequrustu blömmum
(eins og fequrusti lítilkrans). Ekki er þessara blömmu mátti rífa
nypp. Vori það gert, stýldi jörðin leggjast í eyði. - Þud stó
við nokkurum og þeim heima, að blömmu voru öll frödin niður og
beitt féndar eia og manna völdum og jörðin lajdið í eyði.
Vori brotíð á nióti þvi sem segir í Fólul. 1.-3. Kuru eitthvert ögg
fyrir í þönnu: Féndur, sérstakl. þvi, fvið oða drögst nypp, s.
sérstakl. var það stóti einnugis varúdar verk, heldur og hestuloft
að hafa fjósheurinn í hjórum, því þar þ reift þar eyju stegun
inni og lasteiki kuru uppi í þönnu.

Fordan vert við heygardinn í Stórahranni í Hraunshverfi,
 en hann stóð áður fyrrum alllangt frá þórunni og
 norður við tuingard, var tíu blettur nokkur, sem
 virtist hafa verið umgirtur, þó steinaraddir sástu
 í kringum hann hér og þar og á mestu leyti í
 samhengi. Bletturinn var alltaf jafn lodinn af
 begra tuingresi, en hann var aldrei steginn, enda
 voru þau á lög á honum, og nokkur lífdróttur á stó-
 hann þá koni þáð þeim í Koll, seinn þáð gerti, með
 þó á þá dróttur a. m. K. Hér hann einu dæflinu.
 Þóðan Aris Simonarson bjó á Stórahranni, á síðari
 hluta 19. aldar, en tíu hans fylgdi þessi blettur,
 gótti hann þess vandlega að slá hann aldrei. Þóðan
 leiddi hann séð Olafur Helgason, sem bjó á Stórahranni
 eftir Ara, hafa forðast að slá bletturinn eða hreyfs við honum.

Milli bojaranna Borg og Fannness í Hraunshwæ
 (Fannness er í eydi og ledurinn Borg sem áður var, er
 rífið niður og hús byggð nokkru vestar) er dól
 sta smá hjörn ein, kaflodin af blástör; þessa dól
 hlífir enginn mátt slá, því sé það gert, kemur það
 niður í þénuði manns þess er það gerir. Hins vegar
 er badi blástörin og vatnið í delinni svo heilumant,
 til þess er oft talið sem óbrigðis meðals við jónum
 kvillum í mönnum og djórum. Hér eru dólur, sem
 sýna þetta: